

Arrest

nr. 99 040 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2010 trad verzoeker in het huwelijk met een in België verblijvende Ghanese vrouw.

1.2. Verzoeker diende op 1 oktober 2010 bij het Belgische consulaat te Abidjan, Ivoorkust, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 11 maart 2011 dat aan verzoeker een visum type D kon worden afgegeven.

1.4. Na zijn binnenkomst in het Rijk werd verzoeker op 24 november 2011 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 7 november 2012.

1.5. Verzoeker diende op 20 september 2012 een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de A-kaart in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 oktober 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 7 november 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [O.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980. om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu, Mevr. [A. L.] is tewerkgesteld door het OCMW van Antwerpen waar zij de functie uitoefent van werkervaringsklant in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving. De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980

Er werd een interimloonfiche voorgelegd van betrokkene van 01 mei 2012 tot 31 mei 2012 . Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, is met deze loonfiche niet aangetoond dat betrokkene over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

**aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 29.07.2011, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef immers 32 jaar in Ghana en iets meer dan een jaar in België ; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst. (Ghana)*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verzoeker kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

[...]

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Aangaande het tewerkstellingscontract van de partner van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat de verbintenis tot tenlasteneming van mevrouw niet afdoende is en wordt geweigerd.

De bestreden beslissing motiveert dat de partner van verzoeker in het kader van artikel 60 §7 van OCMW wordt tewerkgesteld en dit beschouwd wordt als tijdelijk werk.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeker gemaakt werd, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Het kan niet voldoende zijn om te stellen dat mevrouw werkt in het kader van artikel 60 of als interim-arbeider om automatisch de verbintenis tot tenlasteneming te weigeren.

Dit zou betekenen dat elke verbintenis tot tenlasteneming geweigerd zou worden indien iemand werkt in het kader van artikel 60 of interim arbeid verricht of een contract van bepaalde duur heeft.

Immers een contract van bepaalde duur of interim contract betekent dat je zekerheid hebt wat betreft uw werk voor de voorziene periode.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de partner. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

- De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid
- wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen
- wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen van de partner moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu heeft de partner van verzoeker dit, en kan zij verzoeker perfect ten laste nemen.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomenvereisten, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden , geschonden is ! ! ! !

Dat het feit dat de partner van verzoeker tewerkgesteld wordt in het kader van artikel 60 § 7 niet betekent dat zij na het beëindigen van de overeenkomst ten laste zal vallen van de staat.

Dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat verzoeker de intentie heeft om ten laste van de staat te vallen.

Integendeel zelfs, verzoeker schreef zich bij de VDAB reeds in om een cursus te volgen. Hij is immers vastbesloten in te staan voor zijn eigen onderhoud!

Artikel 60 §7 OW biedt het OCMW de mogelijkheid om iemand aan te werven teneinde deze persoon de kans te bieden het recht op werkloosheidsuitkeringen te openen en/of beroepservaring te verwerven.

Dat de partner na de beëindiging van de overeenkomst genoeg beroepservaring zal verworven hebben. Dat kans op tewerkstelling in de toekomst dan ook stijgt.

Bovendien heeft de partner van verzoeker haar huidige arbeidsovereenkomst gevoegd dit is inderdaad in het kader van artikel 60 §7 opgesteld.

Dat zij steeds gewerkt heeft wanneer dit kon, en dit ook duidelijk blijkt uit het dossier.

Dat zij dan ook aannemelijk maakt dat haar overeenkomst niet enkel bedoeld is om recht op werkloosheidsuitkering te openen immers zij heeft in het verleden gewerkt en heeft een inkomen gehad.

Het betekent dat zij in ieder geval recht heeft op werkloosheidsuitkering en dus wel degelijk ten laste van de staat KAN vallen, maar dit niet doet.

Zij werkt en heeft een inkomen. Op welke basis haar overeenkomst is opgesteld maakt dan ook niets uit. Het enige belangrijke punt is : zij heeft een inkomen en kan haar partner, verzoeker, onderhouden.

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel !

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is."

4.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 17 van de Richtlijn 2004/38/EG laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de Richtlijn 2004/38/EG werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.04.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt zich hierop te kunnen beroepen. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat hij zich als derdelander, die zich in België komt vestigen met een andere derdelander, niet op het Europees recht kan beroepen. Verzoeker blijft in gebreke een intracommunautair aspect aan te tonen.

Aangaande de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. Rv.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke, formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, en dat de bestreden beslissing dienomtrent afdoende werd gemotiveerd.

*In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt:
[...]*

Op basis van de bovenstaande motieven is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te beslissing tot intrekking van verzoekers verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert omdat geen rekening werd gehouden met de inkomsten verworven uit interimarbeid en uit de tewerkstelling in het kader van art. 60, § 7 van de OCMW-wetgeving. Verzoeker vindt het onaanvaardbaar dat werk van bepaalde duur niet aanvaard wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris. Er zou een bijkomende afweging moeten zijn gemaakt door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat:

*"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :
(...)*

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. (...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje. (...)

En dat bovendien artikel 10, § 5 van de wet voorschrijft dat:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. ”

In casu werd door de gemachtigde vastgesteld dat verzoekers echtgenote tewerkgesteld bij het OCMW van Antwerpen onder het statuut van sociaal tewerkgestelde arbeider, alsook dat dit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet betreft. Dit wordt ook niet betwist door verzoeker.

De verwerende partij laat gelden dat de tewerkstelling van verzoekers echtgenote in toepassing van artikel 60 §7 OCMW-wet erop gericht is het bewijs te leveren van een zekere periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, zodat deze tewerkstelling zal eindigen wanneer zijn echtgenote van sociale uitkeringen kan genieten. Zulks blijkt ook uit de tekst van artikel 60 §7 van de OCMW-wet, en wordt door verzoeker niet betwist: “De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen. ”

De motieven van de bestreden beslissing dat het ter zake over een slechts tijdelijke tewerkstelling gaat, zijn dan ook correct.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de interimarbeid die door verzoeker werd verricht. Deze is tijdelijk uit zijn aard, hetgeen evenmin wordt betwist.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat op basis van deze tewerkstelling niet kan worden afgeleid dat de echtgenoot van verzoeker over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door de wet. Verzoekers beschouwingen omtrent de mogelijkheid dat verzoeker en zijn echtgenote in de toekomst werk zouden vinden, zijn louter hypothetische en ongefundeerde beschouwingen, die niet van aard zijn de wettigheid van de bestreden beslissing in twijfel te trekken.

De bestreden beslissing werd dan ook geheel terecht genomen.

Waar verzoeker meent dat het niet valt te begrijpen waarom tijdelijke arbeid niet in aanmerking wordt genomen, gaat hij er duidelijk aan voorbij dat art. 10, § 5 Vreemdelingenwet duidelijk stipuleert dat de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig dienen te zijn. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat dit niet het geval is voor arbeid in het kader van art. 60 OCMW wetgeving en bij interimarbeid.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van de ‘stabiele’ bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast op verzoeker, wanneer hij een verlenging van zijn A-kaart aanvraagt. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatie-bevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Ter zake kan ook verwezen worden naar volgende rechtspraak:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan.” (Rv.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

Waar verzoeker meent dat zijn situatie niet individueel werd beoordeeld, verwijst de verwerende partij naar de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing, waaruit afdoende blijkt dat verzoekers geval wel degelijk individueel werd beoordeeld, op basis van de stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

Verzoekers kritiek is niet ernstig.

Verzoeker meent dat er verder geen rekening werd gehouden met zijn banden in het Rijk. Uit het ‘geheel van de bewijzen’ zou blijken dat verzoeker wel goed geïntegreerd is in het Rijk.

De verwerende partij merkt op dat art. 11, § 2, vijfde lid Vreemdelingenwet voorziet:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. ”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk op een zorgvuldige wijze dit onderzoek heeft uitgevoerd, doch heeft besloten: “Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 29.07.2011, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef immers 32 jaar in Ghana en iets meer dan een jaar in België omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst. (Ghana). ”

Verzoeker verwijst naar zijn ‘integratie’, maar toont deze op geen enkele wijze in concreto aan en laat bovendien na de motieven van de bestreden beslissing dat deze banden niet opwegen tegen de banden in het land van herkomst, te weerleggen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.”

4.1.3.1. Verzoeker voert terecht aan dat 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), immers geduid dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken omdat niet meer is voldaan aan één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Hierbij wordt toegelicht dat de persoon die verzoeker vervoegde – zijn echtgenote – niet het bewijs levert te beschikken over stabiele regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in de eigen behoeften en deze van de familieleden te voorzien om te voorkomen dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Tevens wordt door verweerder toelichting gegeven inzake de bestaansmiddelen waarover verzoekers echtgenote beschikt en wordt uiteengezet dat, aangezien verzoeker nog niet lang in het Rijk verblijft en hij tweeëndertig jaar in Ghana woonde, een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat verweerder zich beperkte tot een vormelijke stijlformule.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 11, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

[...]”

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn

echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De Raad merkt op dat, gelet op voormelde bepaling, verzoeker diende aan te tonen dat zijn echtgenote beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en de gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het staat niet ter discussie dat verzoekers echtgenote een inkomen verwerft ingevolge een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976). Verzoeker houdt voor dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat deze vorm van tewerkstelling niet toelaat vast te stellen dat zijn echtgenote stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen

om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.”

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder aangaf, gelimiteerd is in de tijd.

Daar verweerder, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, de *“aard en regelmatigheid”* van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking dient te nemen om na te gaan of deze over *“stabiele en toereikende bestaansmiddelen”* beschikt en deze in casu slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling – wat een vorm van sociale steun is – die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat verzoeksters echtgenote heden niet over bestaansmiddelen in de zin van voormelde bepaling beschikt.

Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote na de sociale tewerkstelling voldoende beroepservaring zal verworven hebben waardoor haar tewerkstellingskansen zullen stijgen. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt dat de inkomsten waarover zijn echtgenote heden beschikt niet kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekers echtgenote in de toekomst eventueel een inkomen zou kunnen verwerven uit een normale tewerkstelling is louter hypothetisch (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). Ook verzoekers toelichting dat zijn echtgenote in het verleden reeds op de reguliere arbeidsmarkt werd tewerkgesteld leidt niet tot het besluit dat verweerder haar actuele situatie foutief heeft ingeschat.

Het gegeven dat verzoekers echtgenote bij de beëindiging van haar sociale tewerkstelling, indien zij geen werk heeft gevonden op de reguliere arbeidsmarkt, zal kunnen genieten van een werkloosheidsuitkering is evenmin dienend. Er dient immers te worden herhaald dat verweerder met de actuele situatie rekening dient te houden. Tevens moet worden benadrukt dat een werkloosheidsuitkering, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, slechts in aanmerking kan worden genomen *“voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”* en heden uiteraard niet kan worden bepaald of verzoeksters echtgenote in de toekomst aan deze voorwaarde zal voldoen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ook rekening heeft gehouden met de overige gezinsinkomsten en dat de door verzoeker aangebrachte loonfiche evenmin toeliet te besluiten dat er voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zijn. Het standpunt van verzoeker dat een interimcontract aantoont dat er een werkzekerheid is gedurende een bepaalde periode kan niet overtuigen, nu uit de door verzoeker voorgelegde stukken slechts kan worden afgeleid dat hij in de maand mei 2012 drie dagen was tewerkgesteld en dus bezwaarlijk kan worden gesteld dat hieruit kan worden afgeleid dat hij zelf zorgt voor stabiele en toereikende inkomsten die een regelmatig karakter hebben. De bewering van verzoeker dat hij de intentie heeft om in zijn eigen onderhoud te voorzien doet ook geen afbreuk aan de vaststellingen van verweerder.

Verzoekers beschouwingen omtrent een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun v. minister van Buitenlandse Zaken) zijn evenmin nuttig. Verweerder heeft immers de situatie van verzoeker in concreto beoordeeld. Hij heeft ook niet gesteld dat verzoeker niet langer een recht op verblijf kan laten gelden omdat zijn echtgenote geen inkomen heeft dat hoger ligt dan een bepaald referentiebedrag, maar heeft gemotiveerd dat zij niet beschikt over voldoende, stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Uit de overwegingen van het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt dat ook het Hof van Justitie van de Europese Unie vereist dat een gezins-

hereniger het bewijs levert dat hij over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikt *“om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien”*. Aangezien de inkomsten die de echtgenote van verzoeker hoofdzakelijk, zo niet volledig, voortvloeien uit een vorm van sociale dienstverlening is er ook geen sprake van een situatie waarbij slechts een beroep wordt gedaan *“op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid”* en kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat een verdere behoeftenanalyse zou moeten worden doorgevoerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de richtlijn 2004/38/EG betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden en zowel verzoeker als verzoekers echtgenote de Ghanese nationaliteit hebben en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn kunnen vallen.

4.1.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker zet uiteen dat verweerder, gezien artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, rekening moet houden *“met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*. Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert de Raad evenwel dat verweerder aan deze verplichting is tegemoetgekomen.

Waar verzoeker nog stelt dat verweerder zijn integratie niet heeft onderzocht moet worden geduid dat deze vereiste niet wordt gesteld. Verweerder diende, overeenkomstig artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de gezinsband, de duur van het verblijf en de banden met het land van herkomst in overweging te nemen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt al jaren een stabiele een duurzame relatie met mevrouw [A. L.] die over verblijfsrecht in België beschikt!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als hij geacht wordt terug naar Ghana te gaan??

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker van mening is dat hij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn partner!

Het is voor verzoeker en zijn partner zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mevrouw in België kan verwacht worden dat zij mee zou verhuizen.

Dit zou betekenen dat zij alles dient op te geven en achter te laten, haar werk dient op te geven en alles wat zij hier net opgebouwd heeft !

Zij werkt en heeft een inkomen. Zij vallen dan ook niet ten laste van de staat !

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mevrouw te verwachten dat zij mee naar het buitenland zou verhuizen.

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Zijn partner heeft verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden.”

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“- Art. 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., “Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen”, T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl de handhaving van het verblijfsrecht een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 10 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist het verblijf in te trekken met bevel om het grondgebied te verlaten.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

4.2.3.1. De Raad merkt op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 11, § 2 iuncto artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet dat verweerder kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden

zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. Verzoekers standpunt dat de bestreden beslissing disproportioneel is kan ook niet worden bijgetreden. Hij maakt namelijk niet aannemelijk dat zijn private belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat verweerder nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving. Verzoeker lijkt tevens voorbij te gaan aan het feit dat noch hij, noch zijn echtgenote aan de slag zijn op de reguliere arbeidsmarkt in België en hij maakt niet aannemelijk waarom hij en zijn echtgenote die het grootste deel van hun leven in Ghana woonden hun gezinsleven niet zouden kunnen verderzetten in hun gezamenlijk land van herkomst. Het feit dat zijn echtgenote over een verblijfsrecht in België beschikt en de niet gestaafde bewering dat zij in België zaken heeft opgebouwd vormen namelijk geenszins een belemmering om hem te vervoegen in Ghana. Verweerder wijst er daarnaast terecht op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker terugkeert naar België op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.2. In zoverre verzoeker in zijn uiteenzetting voorhoudt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven in België en hierdoor de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en op te merken dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing zonder meer kan worden afgeleid dat verweerder wel degelijk verzoekers gezinsleven in aanmerking heeft genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK